

paatage sig Revisionsarbejde af den ene eller den anden Art. Hvis man kjendte disse Forhold nøje og kunde referere dem her, vilde det sikkert vise sig, at det er et yderst besværligt og arbeidsomt Liv, som disse Folk maa føre, for at kunne strabe sammen fra forskellige Steder en saadan aarlig Indtægt, som kun anvendt med den aller-nøieste Sparsommelighed og Økonomi, er istand til at underholde dem og deres Familie; disse Folk ere jo nemlig i den Alder, at det er naturligt, at de ere gitte og have Hjem. Jeg tror ikke, at de i Reglen have voksne Børn, de have som oftest Børn, der søge Skolen, og som netop befinde sig i den Alder, hvor de medføre de største Udgifter. Men, som sagt, dette gjælder kun det underordnede Personale i Ministerierne, og der maa det atter erindres, at vi for lang Tid siden egentlig have slaaet det fast, at de underordnede Pladser i Ministeriet skulle være en Slags Lærestanstalt, hvor unge Mennesker skulle tilegne sig forskellige Kundskaber, praktisk Erfaring, Forretningsdygtighed og deslige, for derfra at gaa ud i de forskellige Stillinger i Landet, til hvilke det er meget ønskeligt, at de medbringe Kundskaber til den høiere Administrations Gang. Vi have lønnet de lavere Stillede i Ministeriet i Kontorerne, altsaa navnlig Assistenterne, men ogsaa til en vis Grad tilige Fuldmægtigene, saaledes, at disse Stillinger umulig kunne blive varige Livsstillinger; de kunne kun blive ganske forbigaaende Stillinger for Folk, der sætte sig et andet Maal. Naar vi kaste et Blik paa de Dplysninger, der ere givne i Motiverne, er der der et Datum, som synes mig at maatte oere i høi Grad talende for alle de ærede Herre, der betragte Forholdet som det ærede Medlem fra Ribe, og det er de med Tal dokumenterede forandrede Avancementsforhold, under hvilke Embedsmændene nu befinde sig i Kontorerne imod tidligere. Jeg vil navnlig bede Opmærksomheden rettet paa, hvad der staar i Motivernes Tilæg A. Sp. 1275—76 om den stignende Alder, der viser sig nu i Sammenligning med tidligere for Mænd, inden de opnaa pensionsberettigede Stillinger. Naar vi se paa Livsrummet fra 1849—1860, altsaa paa en Periode, hvis sidste Aar kun ligger 20 Aar tilbage for den Dag idag, finde vi, at Embedsmændene i Kontorerne naaede en pensionsberettiget Stilling, inden de vare 30 Aar, medens det nu i de sidste 7 Aar er kommet dertil, at de i Kontorerne ansatte Funktionærer først blive pensionsberettigede Embedsmænd, naar de have fyldt 38 Aar. Det forekommer mig, at en saadan Sammenligning maa vidne høit om, at der virkelig er en kjendelig Tilbagegang i den Stilling, som Kontorfunktionærene overhoved have faaet, og det tør vist ikke engang haabes, at det Tal, 38 Aar, der nu er anført som det, der gjælder for de sidste 7 Aar, er et, som vil blive staaende. Jeg frygter meget for, at den nærmeste Livs Erfaring vil komme til at vise, at Tallet gaar endnu høiere op, og at vi

ikke regne meget feil, naar vi antage, at vi ret snart kunne komme dertil, at det 40de Aar bliver Gjemmensnitsgrændsen for Opnaaelsen af pensionsberettigede Embeder. Det ærede Medlem bebreidede Lovforslaget, at det ikke indeholdt nogen Organisation, han sagde, at det indeholdt netop det Modsatte, idet det endog forøgede Embedsmændenes Tal. Det ærede Medlem synes at ville opfatte en Organisation som aldeles nødvendigt enstyndende med en Reduktion. Man kan jo dog organisere paa forskjellig Maade; ogsaa en Forøgelse af Tallet kan være virkelig organisatorisk i sin Natur, og det er ikke berettiget at bebreide dette Lovforslag, at det savner Organisation; det indeholder Mere deraf end navnlig den Lønningslov, som det gaar ud paa at forandre, Loven af 2den Juli 1870. Det ærede Medlem mente fremdeles, at dersom man ikke fik Velighed til at gjøre sig bekendt baade med Arbejds Omfang og Arbejds Fordeling i Kontorerne, vilde man her votere, saa temmelig iblinde og være ude af Stand til at have nogen begrundet Mening om Lovforslagets Berettigelse. Det kan dog i alt Fald kun være, for saa vidt angaar netop den organisatoriske Del af det; men jeg maa tiltaa, at det Vilkaar, som det ærede Medlem stiller, synes mig at være af den Art, at det vil være omtrent umuligt for Ministeriet at opfylde det. Jeg ser egentlig ikke, at der vil være nogen anden Vej at gaa end at indbyde Rigsdagsmændene, saa mange, som overhovedet kunne og ville komme, til at gaa igjennem samtlige Kontorer og der i kortere eller længere Tid gjøre sig fortrolige med de indkomne Sager, deres Antal, deres Bessaffenhed, deres Fordeling mellem Kontorchefer, Fuldmægtige og Assisterter, det Antal, der bliver expederet deroppe, og det Antal, der tages hjem med til nærmere Behandling, kort sagt en saadan detailleret Undersøgelse af Forretningsgangen i hvert enkelt Bureau, som jeg virkelig anser for at ligge ganske udenfor den Opgave, der overhovedet er stillet os. Hvis det Vilkaar skulde overalt gjøres gjældende, tvivler jeg meget paa, at Folkethinget vilde være istand til, om nogen samhelst Lov kan jeg gjerne sige, at fatte sin Beslutning anderledes end „iblinde“, thi vi ere nødt til i en Uendelighed af Forhold at udbrage almindelige Slutninger af Tilfælde, som ere os bekendte, uden at vi i mindste Maade kunne gjøre Fordring paa, at vi ere saa fortrolige med alle Enkeltheder af det, hvorom vi give Lov, at der Intet er, som er skjult for vore Øine. Svad vilde det sige, at vi fik meddelt fra Regjeringen en Statistik, som f. Ex. gif ud paa, at der i hvert af de ministerielle Kontorer under Indenrigsministeriet var indkommet saa og saa stort et Antal af Sager, at disse Sager vare expederede med saa og saa lang Livs Mellemrum, at der henlaa saa og saa mange uafgjorte osv.? Svad vilde vi deraf vide? Intet. Thi der kan